

Unutkanlık nasıl nimet olur?

Yozgat'tan okuyucumuz: “Unutkanlık bir nimet midir, bir belâ mıdır?”

Unutkanlık, insanoğlunun önde gelen sıfatlarından biridir. Yerinde kullanılırsa bazen bir nimete, bazen bir rahmete vesile olur. Yerinde kullanılmadığında bazen tehlike ve dalâlete vasıta olur; bazen de en hafif ifadeyle hastalıktan başka bir şey ifade etmez.

Her acımızı, her gün, ilk günkü tazeliğinde hatırlamış olsaydık, hayat çekilmez olurdu. Bu, sevinçlerimiz için de geçerlidir. Her gün yeni tecellîler, karşımızda boy gösterir ve biz dünü, önceki günü, daha önceki günü ve nihayet derece derece geçmişi unuturuz. Eskilerden iz kalmadan, her yeni günün kederini ve sevincini yaşayabilmemiz için unutkanlık bir rahmet ve nimet hükmündedir.

Unutmanın iki halini nazara veren Bedüzzaman Hazretleri, bunlardan birinin “kemal hâli”, diğerinin de “dalâlet hâli” olduğunu beyan eder. İnsanın nisyandan alınması; insanın her an, her davranışında “unutkanlık hâline”, ya kemal şıkkıyla, ya da dalâlet şıkkıyla mübtelâ oluşundan kinayedir.

Saîd Nursî Hazretlerine göre unutkanlığın en kötüsü, iş, çalışmak ve hizmet esnasında nefsin unutulmasıdır. Yani nefsin tembelliğe temâyül göstermesi, hizmette kendini geri çekmesi, işte verimsizce oyalanması, tefekkürde malayani şeylere daha çok kayması, iş ve hizmet almak istememesidir. Nefsin, çalışmakta ve hizmette kendini unutmaması tam bir vahamet ve dalâlet hâlidir. Bunun için çalışmak “ibadet” hükmünde teşvik edilmiş, alın teri ile kazanılan şeyler helâl kılınmıştır. Kur’ân, “İnsan için çalıştığından başkası yoktur”¹ âyetiyle nefsi tembelliğe ve kendini unutmaya karşı uyarmaktadır.

Hizmetlerde ön safta koştuktan sonra, neticede, ücrette ve mükâfatların dağıtımını esnasında nefsin unutulması ise unutkanlığın kemal hâlidir. Nitekim dalâlet ehli, kendisine bir iş veya ibadet teklif edildiğinde, başını havaya kaldırarak firavunlaşır. Fakat mükâfat ve menfaat dağıtımını esnasında bir zerreyi bile terk etmez. Ehl-i kemal ise, çalışmak, tefekkür, ibadet ve hizmet zamanlarında nefsin herkesten önce ileri atar. Fakat neticelerin alınması, fayda ve menfaatlerin temininde nefsin unutulur, kendini en geride bırakır.²

Fatih’in cengâverlerinden Ulubatlı Hasan’ın, muhasara gecesinde hünkâr çadırına yaklaşarak, “Hünkârım, sizden bir ricam var. Yarınki hücumda ön safta bulunmak istiyorum. Oysa komutanım buna izin vermiyor. İlk hücum edenler arasında

bulunamayacağım” diye sızlanarak, her hangi bir dünyevî menfaat aramaksızın hizmet ve mücâhede için ön safta bulunmak istemesi konumuza örnek teşkil etmektedir. “İyilik yap, at denize; balık bilmezse Hâlık bilir” atasözümüzü burada hatırlamalıyız.

Yani yeter ki Allah için iyilik yap, hayır yap, ibadet yap, güzel şeyler yap, salih amel işleâ€| İnsanlar bilmese de önemli değıl; Allah biliyor ya... O yeter. Allah onu yok saymaz, küçük görmez, unutmaz ve senin en muhtaç olduğun bir zamanda en güzel mükâfatla mükâfatlandırır. Öyleyse Allah için hizmette hep öne atılmaya çalışmalı.

Dipnotlar:

1- Necm Sûresi, 53/39

2- Mesnevî-i Nûriye, s. 201